

HỒI YHỨ MƯỜI HAI ĐÓN ĐẦU “NGŨ TUYỆT”

Lộ Vân Phi trừng mắt nhìn tên hắc y nhân đang dùng đao chém mình. Bất gặp ánh mắt đối phương, tên hán tử sững người lại giây lát nhưng sau đó vẫn tiếp tục vung đao chém xuống.

Lộ Vân Phi nhếch mép cười nhạt, đoạn vung kiếm lên.

Ánh sáng vừa lóe lên, huyết quang đã loang đỏ. Nhưng chàng vẫn chưa hạ sát thủ. Tên hán tử vai bị đâm thủng một lỗ, thanh đao rơi khỏi tay, bàn tay trái ôm lấy vết thương lao đảo lùi lại.

Thêm ba tên hán tử khác vung đao nhảy vào.

Lộ Vân Phi vẫn không dừng lại, trường kiếm điểm ra ba lần. Ba tên hán tử gần như cùng lúc rủ tay xuống bụng rơi bình khí, trên vai phải bị kiếm đâm phải giống hệt như thương thế của tên hán tử lúc đầu.

Kiếm chiêu cực kỳ thần tốc đến nỗi không ai kịp nhận ra Lộ Vân Phi xuất kiếm thế nào, chỉ biết ngẩn mặt ra sau khi bọn hán tử mặt trắng bệch dùng tay ôm lấy vết thương lùi về.

Lộ Vân Phi vẫn từng bước tiến lên, không hề dừng lại.

-Veo veo!

Lại thêm hai ngọn thương nữa đâm ra.

Lộ Vân Phi nhún chân tung một cước đá luôn vào diện môn một tên hán tử cầm thương làm mặt hắn nát bét, cả người lẫn thương bay đập vào tường đánh bịch rồi rơi xuống đất. Đồng thời chỉ kiếm vào yết hầu tên thứ hai phát nhẹ một cái.

Tên hán tử chỉ “ực” một tiếng, huyết từ cổ trào ra thành vòi dài, gục người xuống tử mạng đương trường.

Lộ Vân Phi nhảy vút qua đầu đám người, chốc lát đã đứng ở tiền viện.

Một tiếng quát vang lên:

- Rất tốt!

Chính là thanh âm lời động của người trước đây đã ra lệnh “Giết”.

Lộ Vân Phi từ từ quay lại.

Cách chừng hai trượng, một chiếc ghế thái y kê sát vách gian phòng ăn, trên đó một tên trung niên hán tử lùn tịt và mập ú đang ngồi, da mặt hắn đen nhẻm gồ ghề từng thớ thịt nung núc, trên cằm không một sợi râu.

Vì tướng mạo đặc biệt nên mặc dù nhiều người chưa từng gặp Thân Quyền Quách Tường Khê nhưng thoát nhìn ra đã biết vì danh tiếng và nhận dạng hẳn vang khắp thiên hạ.

Lộ Vân Phi phóng mục quang vào Quách Tường Khê, ánh mắt như dao chém. ánh mắt Quách Tường Khê cũng phóng vào đối phương những tia tàn độc và hung dữ.

Một lúc, Lộ Vân Phi mới thốt hỏi:

- Các hạ là Quách Tường Khê?

Trung niên hán tử vẫn ngồi đáp:

- Không sai!

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt chỉ một mình các hạ tới đây thôi?

Quách Tường Khê “hừ” một tiếng phản vấn.

- Một mình ta chưa đủ sao?

Lộ Vân Phi tiếp:

- Theo ta được biết thì mấy ngày nay ba tên kia đều có mặt ở Tôn Gia Trang...

Quách Tường Khê gật đầu:

- Chính Quách Kiệt đã đưa tin cho ngươi, đúng chứ?

- Phải! Tin tức của Quách Kiệt đưa bao giờ cũng chính xác.

- Cả lần này cũng thế!

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Vì sao ba tên kia không đến?

Quách Tường Khê thật thà đáp:

- Vì ta chặn hết tin tức thủ hạ báo về ngươi, không cho ai biết cả.

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi:

- Các hạ làm thế với mục đích gì?

- Tôn Hạnh Vũ nói rằng nếu một mình ta thì tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi.

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Xem ra giang hồ truyền ngôn trong Trung Châu Ngũ Tuyệt thì Quách Tường Khê nóng nảy nhất và cũng cao ngạo nhất quả không sai. Xem chừng những điều hắn nói ra đều là sự thật cả... đúng là hạng thất phu... càng hay, dễ đối phó...

Nghĩ đoạn nói:

- Các hạ hoài nghi lời Tôn Hạnh Vũ?

Giọng Quách Tường Khê đầy đắc ý:

- Bởi thế ta mới một mình tới đây!

- Quách Kiệt cũng báo cho ta tin đó.

Quách Tường Khê hỏi:

- Vì biết rõ như thế nên ngươi mới dám ra đây gặp ta?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Ta thừa nhận!

Quách Tường Khê nghĩ thâm:

- Quả thật Kim Bài Sát Thủ không phải là kẻ ngốc.

Lộ Vân Phi cười nói:

- Các hạ có vẻ như không tự tin lắm...

- Tin gì?

- Bằng vào sức một mình các hạ có thể thắng được ta.

Quách Tường Khê nhướng mày hỏi:

- Sao ngươi lại nói thế?

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Chính vì thế các hạ mới cho bọn thủ hạ động thủ trước.

Quách Tường Khê đỏ mặt chống chế:

- Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng!

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Hiện tại các hạ có cảm chắc sẽ thắng ta không?

Quách Tường Khê lắc đầu:

- Không hẳn...

Lộ Vân Phi nhìn đối phương dò xét một lúc rồi chợt cười nói:

- Không ngờ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt lại có nhân vật diện mạo giống như các hạ.

Bởi vì trong số năm huynh đệ Quách Tường Khê là người có diện mạo và tâm vóc xấu xí nhất, bốn tên kia đều có vẻ thư sinh nên hẳn rất úy kỵ khi bị khơi ra điều này.

Nghe Lộ Vân Phi nói, hẳn ức quá quát to:

- Chớ nhiều lời, chuẩn bị đi!

Lộ Vân Phi quả nhiên ngừng bật không nói nữa.

Bọn thủ hạ của Quách Tường Khê hơn ba chục người đã ùa hết ra khỏi sảnh, cả bọn mai phục các nơi trong khách điểm cũng đều lộ diện đứng thành một vòng quanh tiền viện chỉ chờ Quách Tường Khê hạ lệnh một tiếng là xông vào tấn công. Tuy vậy trên mặt tên nào tên nấy lộ vẻ khiếp sợ.

Không ngờ Quách Tường Khê đứng lên, khoát tay ra lệnh:

- Tất cả lùi hết ra!

Được lời như cắt gánh nặng khỏi vai, cả bọn đệ tử đều nhao nhao lui lại.

Lộ Vân Phi cười nghĩ thâm:

- Tên quái vật này ngời cao hơn đứng... kể ra mình khích mấy câu mà được việc, nếu không thì phải đối phó trước với mấy chục tên kia cũng mệt...

Quách Tường Khê lại nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Quách Kiệt đâu?

Lộ Vân Phi chỉ tay vào phòng:

- ở trong ấy. Đã thí mạng với Hoắc Định trong một chiêu cuối cùng.

Quách Tường Khê “hừ” một tiếng:

- Quả là một người đến chết cũng không chịu thiệt thòi.

Lại cười gằn nói thêm:

- Dù sao hắn cũng là một thám tử không được thành công cho lắm.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Các hạ nói thế có ý gì?

Quách Tường Khê đáp:

- Vì lần này hắn không do thám được tin quan trọng nhất.

Lộ Vân Phi chợt động tâm hỏi:

- Sao người biết được hắn đã do thám được tin gì?

- Nếu hắn dò biết được tin này cho người, chắc chắn bây giờ người đã đi chỗ khác.

Lộ Vân Phi cố hỏi:

- Đi đâu?

Quách Tường Khê cười không đáp.

Lộ Vân Phi vẫn kiên trì truy vấn:

- Có chuyện gì nữa?

Quách Tường Khê vẫn nín lặng.

Lộ Vân Phi lo lắng nghĩ thầm:

- Không biết hắn bảo tin quan trọng nhất đó là tin gì? Chẳng lẽ Hàn Phương đã rơi vào tay chúng? Hắn nói mình đi nơi khác là nơi nào? Chẳng lẽ chúng đưa Hàn Phương đến một nơi nào đó? Nếu thế, hiển nhiên tên quái vật này không bao giờ chịu nói...

Quách Tường Khê cười nhạt rồi bước lên mấy bước, những tảng đá lót đường dưới chân hắn đều vỡ tan. Quả nhiên Thân Quyền Quách Tường Khê danh bất hư truyền, nội lực vô cùng thâm hậu.

Lộ Vân Phi thốt lên thán phục:

- Hảo thân thủ!

Quách Tường Khê vẫn từ từ tiến lên không đáp. Lộ Vân Phi bất giác nắm chắc độc kiếm.

Quách Tường Khê dừng lại cách đối phương chừng một trượng cười nhạt hỏi:

- Lộ Vân Phi! Người dám đấu quyền cước với ta không?

Lộ Vân Phi không chút do dự trả lời:

- Không dám!

Quách Tường Khê thích chí cười vang đến nỗi những tảng thịt trên người rung rích từng đợt!

Lộ Vân Phi chờ đối phương dứt tiếng cười nói:

- Trên giang hồ ai chẳng biết vũ khí của các hạ là quyền cước? Cứ xem bước chân nát đá phá thạch đủ biết song quyền của các hạ chẳng thua gì sắt thép.

Quách Tường Khê thích chí lại cười hô hô tràng dài nữa.

Lộ Vân Phi nói thêm:

- Binh khí của các hạ là quyền cước, nhưng binh khí của ta là kiếm. Nếu muốn các hạ cứ chọn bất cứ binh khí nào để khỏi thiệt thòi, còn tại hạ không muốn thiệt thòi.

Quách Tường Khê bỗng quát to:

- Xuất kiếm!

Lời chưa dứt, nhân ảnh đã lao tới trước mặt Lộ Vân Phi, song chưởng liên hoàn đánh ra mấy quyền.

Chỉ chốc lát, Lộ Vân Phi đã thấy trước mắt lộ ra vô số quyền ảnh, hai thành bốn, bốn thành tám, cứ thế nhân lên liên hồi kỳ trận không sao đếm hết.

Lần đầu tiên trong đời Lộ Vân Phi trông thấy một người có quyền pháp thần tốc đến vậy. Kiếm pháp của chàng cũng thần tốc đến kinh nhân, nhưng không tiếp kịp đối phương ba mươi quyền.

Bởi vì kiếm của chàng chỉ có một nhưng Quách Tường Khê lại có tới song quyền. Về độ linh hoạt thì tay trái của Quách Tường Khê không thể nhanh hơn tay trái Lộ Vân Phi, cả tay phải cũng thế. Nhưng cả song quyền tả hữu cùng thi triển nên đương nhiên nhanh hơn kiếm.

Còn may là Lộ Vân Phi có kinh nghiệm đối địch, lại biết ứng biến linh hoạt nên vừa thất thế chàng đã vạch kiếm một vòng rồi nhảy lùi lại.

Chỉ trong vòng kiếm ảnh đó, chàng đã xuất tới ba bảy hai mươi một kiếm một lượt, tất cả đều nhằm vào mũi quyền của đối phương.

Thế nhưng song quyền của Quách Tường Khê hoàn toàn không chút thương tổn.

Xuất xong hai mươi một kiếm, vẫn không sao ngăn được quyền thế của Quách Tường Khê, Lộ Vân Phi buộc lòng phải lùi thêm bảy bước mới thoát khỏi sự uy hiếp.

Quách Tường Khê luôn miệng quát to, quyền phát ra liên miên bất tuyệt... Lại thêm ba mươi quyền nữa. Quyền phong ào ào như bão lốc khiến đất cát cuốn lên tung bụi mịt mù.

Lộ Vân Phi bị quyền phong bức lùi lại hai lần, trước sau tới hai mươi bước, tới sát cửa. Chàng lùi tới đâu, bọn người đứng sau lưng hoảng hốt dạt ra đến đó.

Tay phải vẫn xuất kiếm chiêu đối phó với Quách Tường Khê, không cần quay lại, chàng vung tả chưởng đánh ngược ra sau làm cánh cửa tung ra, tiếp đó quay người nhảy vào trong, tránh sau một chiếc bàn.

Quách Tường Khê đoạt môn xông vào chỉ một quyền đã đánh vỡ tan chiếc bàn.

Lộ Vân Phi lập tức nhún mình nhảy lên triển khai kiếm thế từ trên không công kích xuống đỉnh đầu đối phương một lúc tới mười mấy kiếm.

Quách Tường Khê thất kinh vội kéo một chiếc bàn đưa cao lên đầu đỡ kiếm.

-Phập phập phập...

Chỉ chớp mắt cái bàn đã bị băm nát. Lại nghe rắc một tiếng, Quách Tường Khê cảm hai chân bàn tước đôi chiếc bàn thành hai mảnh đẩy mạnh lên.

Lộ Vân Phi vội hạ người đáp xuống tránh độc chiêu này.

Ngay lập tức Quách Tường Khê đã lao bổ tới. Hai nửa chiếc bàn lao đi, một nửa bay lên mái làm gãy cả cây xà, một nửa va vào một chiếc cột nhà.

Trong tiếng âm âm như trời long đất chuyển, mái nhà lắc lư, cột nhà bị gãy làm mái đổ xuống từng mảng rào rào, khói lửa bốc lên cuộn cuộn. Thật là một cảnh tượng không tiền khoáng hậu, chỉ một mình Thần Quyền Quách Tường Khê gây ra nhưng chẳng kém gì thiên binh vạn mã.

Lộ Vân Phi nhờ thân pháp linh hoạt mà lùì bên này, tránh bên kia nhưng Quách Tường Khê vẫn bám sát, song quyền xuất ra như bảo tấp.

Hai người tới đâu tan hoang tới đó, bàn ghế biến thành những mảnh vụn, xà cột đổ rào rào.

Lùì mãi, cuối cùng sau lưng Lộ Vân Phi đã là bức tường, Quách Tường Khê cười to nói:

- Xem ngươi bây giờ còn lùì đi đâu nữa?

Lộ Vân Phi lùì thêm bước nữa lưng đã chạm vào tường. Quách Tường Khê nghiêng răng phát chưởng.

Lộ Vân Phi bất ngờ nhún mình lao vút lên không.

- âm, âm, âm...

Bức tường bị quyền đánh thủng lỗ chỗ thành một đường thẳng từ dưới lên cao theo nhân ảnh của Lộ Vân Phi. Đặc biệt có hai quyền suýt nữa đánh trúng vào chân Lộ Vân Phi nhưng chàng nhanh chân co lại nên quyền thế vẫn lạc vào khoảng không.

Quách Tường Khê vừa giận vừa tức thét lên điên cuồng, quyền đánh ra càng mãnh liệt.

"âm" một tiếng, bức tường trúng quyền bị vỡ một mảng lớn đổ ụp xuống, đồng thời lúc đó Lộ Vân Phi giẫm chân lên một khúc xà nhằm chỗ có mảng mái ngói vỡ nhảy vút lên.

Quách Tường Khê điên cuồng phát chưởng đánh vỡ hết mảng mái ngói này tới mảng khác, cứ theo tiếng loạt soạt trên mái nhà mà đánh lên.

Lộ Vân Phi nhảy lên không, chân vừa kịp chạm xuống mảng ngói nào thì mảng ngói đó bị quyền đánh tan, buộc phải nhảy sang bên.

Cứ thế chàng di chuyển rất nhanh nhưng quyền của Quách Tường Khê đánh ra cũng không chậm. Chỉ phút chốc cả mái nhà đổ ập xuống.

Lộ Vân Phi vội vàng nhảy xuống đất.

Quách Tường Khê trông thấy băng qua mảnh tường vỡ lao theo. Ngay bên ngoài tường là một sân cảnh nhỏ, tiếp đến là hậu viện.

Hai người một tiến một thoái vượt qua sân cảnh nhỏ tới hậu viện thì Lộ Vân Phi dừng lại không lùi nữa, chú mục nhìn đối phương.

Bất gặp ánh mắt đầy sát khí đó, Quách Tường Khê cũng dừng lại. Hai đối thủ đã hiểu rõ tâm ý của nhau, ở hậu viện là nơi sắp xảy ra trận tử chiến.

Bấy giờ đám thủ hạ của Quách Tường Khê đứng cả trong tiền viện quan sát trận chiến trong phòng. Tuy không nhìn thấy gì bên trong, nhưng chỉ nhìn thấy tường đổ ngói tan, khói bụi bốc lên mù mịt cũng đủ hình dung cuộc chiến khốc liệt đến cỡ nào.

Khi căn phòng bị sập và hai đối thủ dồn nhau về hậu viện, dù không được hiệu lệnh của Quách Tường Khê, tất cả đều di chuyển dồn tới. Không ai nghĩ rằng có thể giúp được gì cho Nhị gia trong trận chiến khốc liệt và kỳ dị như thế, mà chúng bị cuốn hút vào một cuộc đối đầu xưa nay chưa từng nghe từng thấy.

Sau khi hăm hăm nhìn nhau một lúc Quách Tường Khê lập tức phát chiêu. Lộ Vân Phi cũng xuất kiếm. Lần này chàng mới bắt đầu xuất kỳ chiêu dị thức trong tuyệt học của mình, bởi vì biết rằng đây là thời điểm quyết định.

Quyền ảnh của Quách Tường Khê vẫn vây lấy đối phương như bức tường dày đặc.

Bọn bộ hạ đứng bên kia sân tiểu cảnh thành một đám dày đặc, căng mắt nhìn không dám thở.

Xuất liền mười lăm kiếm hóa giải quyền thế đối phương, Lộ Vân Phi bất ngờ một kiếm nhanh như chớp chỉ thẳng vào yết hầu Quách Tường Khê.

Quách Tường Khê cười nhạt một tiếng, quyền lập tức hoá thành chưởng chập lại với nhau giữ chặt lưỡi kiếm.

Máu ở các ngón tay chảy ra.

Chỉ trong một chiêu kiếm này Lộ Vân Phi sử dụng ít nhất là mười biến hóa. Nhưng Quách Tường Khê vẫn đủ sức giữ chặt lưỡi kiếm vào giữa hai lòng bàn tay cứng như thép của mình, mũi kiếm đâm vào yết hầu chỉ vài phân nhưng không sao nhích thêm một ly nào nữa.

Vừa dùng song chưởng giữ thanh kiếm, Quách Tường Khê tung chân phải nhằm bụng dưới đối phương đá tới một cái.

Phàm là người luyện chưởng quyết bao giờ cũng kèm theo luyện cước, Quách Tường Khê cũng không ngoại lệ này.

Cước so với quyền tuy không lợi hại bằng nhưng một cước xuất ra đủ nát cây võ đá.

Quách Tường Khê vừa vận cước, nội lực liền bị phân tán, mũi kiếm cắm sâu thêm vào cổ họng vài phân nữa, máu chảy ra càng nhiều, nhưng chung quy song chưởng vẫn giữ chắc lấy lưỡi kiếm như gọng kìm.

Lộ Vân Phi bấy giờ đã hiểu rằng tình thế của mình cũng rất nguy hiểm, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Nếu rút kiếm về thì không khó, nhưng trong trường hợp đó sẽ không sao tránh được một cước của đối phương.

Bỏ kiếm thôi lui chỉ là cách an toàn nhất nhưng cũng coi như thừa nhận thất bại trong cuộc đấu này.

Lộ Vân Phi quyết định không bỏ kiếm.. Chàng vận công vào lưỡi kiếm.

Đột nhiên nghe “coong” một tiếng, thanh kiếm bị gãy ngang giữa lưỡi.

Thân thể Lộ Vân Phi lập tức được tự do, liền lách mình tránh được hữu cước đối phương, đồng thời nhanh như điện chớp lao lưỡi kiếm gãy xuyên qua song chưởng Quách Tường Khê chọc tới yết hầu lần nữa. Quách Tường Khê phản ứng cũng không chậm, tay phải buông mũi kiếm gãy hoá thành trảo chộp lấy cổ tay của đối phương.

Lộ Vân Phi thấy cánh tay đau nhói.

Nhưng cảm giác đó tan biến ngay, bởi vì chàng đã trông thấy máu từ cổ họng Quách Tường Khê phun ra thành vòi, theo đó khí lực của hắn cũng suy giảm rất nhanh.

Tuy khí lực tiêu tán nhưng chưa mất ngay được, Quách Tường Khê dốc hết sức lực, tay trái còn cầm mũi kiếm gãy lao thẳng tới diện môn đối phương, sau đó người mới từ từ đổ xuống.

Lộ Vân Phi kinh hoàng nghiêng người né tránh mũi kiếm bay trượt qua mang tai. Chàng vừa nghiêng người, đoạn kiếm gãy rời khỏi cổ họng Quách Tường Khê vạch một đường dọc theo thân người làm rách một mảnh ngực áo, từ trong ngực áo bay ra hai mảnh giấy nhỏ như hai cánh bướm chập chờn một lát rồi đáp xuống ngay bên thi thể của Quách Tường Khê.

Lộ Vân Phi thở hắt một hơi, vút thanh kiếm gãy đi rồi đột nhiên nhíu mày cúi xuống nhặt lấy hai mảnh giấy.

Một mảnh, Lộ Vân Phi đọc thấy đó là tin tức do Hoắc Định báo về cho “đại gia” rằng mình đã phát hiện được Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi ở Cát Tường khách điểm và còn cử thêm hai tên thủ hạ theo dõi hai tên huynh đệ Lộ Vân Phi là Hàn Tinh Kiếm Đình Triệu Hùng và Xuyên Thành Thủ Tam Lang tới Thiên Đường trấn.

Lộ Vân Phi mỉm cười vất tờ giấy đi, mở tờ thứ hai ra đọc. Mới lướt qua được mấy dòng Lộ Vân Phi chợt biến sắc. Trên giấy viết rằng:

- Hàn Phương đã bị bắt, hiện ở Duyệt Lai khách điểm trong Lạc Mã trấn.

Lộ Vân Phi rung động trong lòng thâm nghĩ:

- Hiện Hàn Phương đang bị uy hiếp, thêm nữa là địch nhân đã phát hiện được hành động hành tung của Triệu Hùng và Tam Lang. Việc sau không đáng lo vì với bản lãnh của Xuyên Thành Thủ Tam Lang thì phát hiện và giải quyết hai tên do thám không phải là vấn đề khó. Đối phương không còn dấu vết muốn tìm được hai người không phải dễ dàng. Hơn nữa Đình Triệu Hùng và Tam Lang không phải là mục tiêu của Trung Châu Ngũ Tuyệt lúc này.

Lộ Vân Phi liền quyết định đến Duyệt Lai khác điểm để giải thoát cho Hàn Phương trước.

Chàng nhảy qua xác Quách Tường Khê đi ra cửa điểm.

Bấy giờ bọn thủ hạ của Quách Tường Khê trốn đâu mất không còn một móng. Và chẳng đó không phải là điều mà chàng quan tâm.

ở bên trái tiền viện có bốn con tuấn mã buộc vào gốc cây.

Lộ Vân Phi chạy vào phòng ăn bấy giờ gần như đã bị phá hủy hoàn toàn, lục tìm bên trong mấy thi thể lấy được một thanh kiếm, sau đó mới lại chỗ buộc ngựa tháo ra hai con.

Lộ Vân Phi nhác thấy mấy tên hắc y hán tử thấp thoáng trong các phòng khách điểm, thấy chàng đều cúi đi hết.

- Bọn này như rắn mất đầu chẳng làm hại ai được nữa.

Lộ Vân Phi nghĩ thế rồi nhảy lên lưng một con tuấn mã, tay dắt theo một con khác nhanh chóng rời khỏi Cát Tường khách điểm phi về Lạc Mã trấn. Ra khỏi Đông Bình trấn, Lộ Vân Phi ngược lên nhìn trời lúc đó vừa chính ngọ.

Chàng thầm tính:

- Từ đây tới Lạc Mã trấn cũng bằng từ đây tới Tôn Gia Trang nếu phi hết tốc lực thì mất chừng hai canh giờ. Nếu ba tên còn lại trong Trung Châu Ngũ Tuyệt chưa đến thì việc cứu Hàn Phương còn dễ, sau đó cùng đến Hoàn Thúy Sơn Trang thương lượng với Ngạo Tiêu Sơn tìm cách đối phó ... chỉ sợ Trung Châu Ngũ Tuyệt đã tới trước rồi.

Đột nhiên chàng nhớ tới câu nói của Quách Tường Khê:

- Nếu Quách Kiệt biết tin quan trọng nhất thì người đã tới nơi khác...

Thì ra tin quan trọng nhất là mảnh giấy thứ hai này. Quả thật nếu chàng tiếp nhận được tin đó thì đã đi gấp đến Lạc Mã trấn từ lâu.

Lộ Vân Phi nghĩ rằng nếu Quách Tường Khê cho rằng đó là tin tức quan trọng nhất thì tức là việc bắt Hàn Phương đối với Trung Châu Ngũ Tuyệt rất quan trọng, cho dù Quách Tường Khê chặn mất tin, trước sau gì bọn kia cũng biết và lập tức tới đó...

Nghĩ vậy, chàng thúc ngựa phi hết tốc lực.

o O o